

Hvem har skylden?

Da jeg må anta at bladet «Valdres» også vil nekte meg spalteplass til nedenstående artikkel offentliggjør jeg den på denne måte.

Noen vil kanskje ved fordømmelsen av Nasjonal Samlings medlemmer henvise til ledelsens (Quislings) begåtte feil. (Hans synder har jeg ikke kjennskap til ennå.) Men det kan da ikke gå an å straffe samtlige innskrevne medlemmer av et politisk parti for feil, som ledelsen mulig har begått.

Det har vel aldri av noen norsk regjering og dens partifeller i Stortinget blitt begått slike for land og folk skjebnesvangre og ulykkelige handlinger som Nygaardsvoldsregjeringen og dens partifeller har gjort seg skyldig i.

Det er nettopp de feil disse begikk ved å avruste, som var årsak til at forsvarsvennlige kvinner og menn i 1933 stiftet «Nasjonal Samling» og arbeidet mot å legge landet forsvarsløst.

Det var nettopp denne regjering og partifeller som har den hele skyld for at tyskerne ble lokket inn i landet på grunn av manglende forsvar, — for okkupasjonen, — for alle de lidelser vårt folk ble utsatt for, — tortur, sult og nød, — for alle de liv, som ofredes under kampen for Nygaardsvoldsregjeringens og dens partifellers synder mot fedrelandet, — for alle de tusen gode nordmenn som i tysk fangenskap var utsatt for ubeskrivelige lidelser og mange pint i hjel, — for de tusener som også her ble pint på det frykteligste av tyske og norske sadister — ofte med døden tilfølge, — for at hele Finnmark og Nord-Troms ble brent og 75 000 personer ble husville og mistet alt, — for all den urett som etter krigen er begått mot egne landsmenn ved å ribbe dem for alt de hadde spart sammen, — for langvarige helsenedbrytende fengselsstraffer i usunne fengsler hvor disse uskyldige landsmenn sultes og mishandles, — for alle de tusen selvmord, som uskyldige mennesker i fortvilelse har begått fordi de er brennemerket med forræderstemplet og ikke øyner utvei til hverken hus eller levemåte, — for alle de tusener nervevrak, som kommer ut av fengslene eller i håpløs fortvilelse har mistet mot og evne til å ta fatt på arbeidet igjen, om arbeid i det dele tatt er å oppdrive. Mange må sendes til sinnsykeanstalter. — Hertil kommer de hundretusener av deres pårørende, som påføres sorg og skam.

Bigamiloven i friskt minne.

I annen rekke kommer de økonomiske tap som Nygaardsvoldsregjeringen og dens partifeller påførte landet. Statsråd Hønsvald skriver:

«De tap tyskerne påførte oss går opp i så høye tall at de ligger utenfor vår forestillingskrets. For disse beløp kunne vi bygd en villa til 20 000 førkrigskroner til hver eneste familie i landet.»

Ifølge en oppstilling jeg så, koster fengselsoppholdet for fangene ½ million kroner pr. dag. Tapt arbeidsytelse går kanskje opp i et lignende beløp. — En avis skriver i dag at landssvikoppgjøret koster hittil 2 milliarder. Hertil kommer de mange milliarder det koster å bygge opp igjen landet og dets forsvarsberedskap.

Alle her oppregnede synder mot folk og fedreland — og langt flere — har Arbeiderpartiets ledere i regjering og storting begått, men det går da ikke an å gjøre partiets mange tusen medlemmer ansvarlige for hva deres uduelige ledere har gjort seg skyldig i og straffe samtlige i partiet innskrevne medlemmer for dette medlemsskap. Det ville være en i høyeste grad urettferdig handling.

Likewise urettferdig og meningsløst er det å straffe samtlige passive medlemmer av «Nasjonal Samling» for sine ledes mulige feil.

Det opplyses nå at bøter og inndragninger fra landsvikerne er 13 millioner, men det er med disse inndragninger som med skattene, folket blir tilsvarende fattigere. — Man kan nemlig ikke leve av bare å barbere hverandre.

Verst er det med vårt forsvar. Til 1919 hadde vi et forsvarsbudsjett på 70 mill. og 3 500 lønnet befal foruten et tallrikt, veltrent og rutinert distriktsbefal. Arbeiderpartiets representanter foreslo hvert år hel avrustning. Ved Venstres hjelp fikk de bevilgningene ned til 30 mill. og det fastlønne befal redusert til 1300 og distriktsbefalet helt sløffet.

Kommanderende general Holtfodt uttalte i tinget 1932 at dette var å kaste det norske folk blår i øynene og inngi folket den illusjon, at Norge var beskyttet av et militært forsvar.

Kommanderende general og sjef for generalstaben Bauck sa bl. a. at han ikke ved å forholde seg taus ønsket å bli skyldig i et folkebedrag som kan bli en katastrofe for landet.

Katastrofen ved dette folkebedrag fra arbeiderparti-representantene kom i 1940.

Før 1905 hadde vi en fagmann — en av landets dyktigste generaler — general Olson til som sjef å ordne alt for krig. Det gikk bra.

I 1914 hadde vi den erfarne dyktige general Holtfodt som sjef til å ordne og lede — likeså i 1916 da tyskerne hadde tenkt å ta oss. Alt gikk etter beregning bra.

I 1940 hadde vi ikke hatt noen slik dyktighet til å forberede landet for den ventende krig. Det gikk verre enn verst.

Vi som har vært på moen vet at ved større troppe-manøvrer er det en general, som har kommandoen og leder det hele. Vi har aldri hørt eller sett at man tar en rekrutt fra geleddet og setter i generalens sted.

I dag sitter og har lenge sittet en rekrutt i forsvarsdepartementets sjefstol og har den øverste ledelse av den norske krigsmakt til lands, til sjøs og i luften.

Statsministeren er en gammel forsvarsfiende, som ifølge Arbeiderbladet for 9. mars 1928 har vært vant til å rusle inn og ut av fengslet for arbeidssaken (spredning av antimilitære skrifter til soldatene).

De som i tinget representerer fornuften har gjentatte ganger krevet rekrutten fjernet og erstattet med en fagmann — en av landets dyktigste og mest erfarne offiserer, men regeringsjefen og arbeiderpartirepresentantene i Stortinget holder krampaktig på rekrutten. — De har altså ennå intet lært av krigen.

På grunn av altfor sen mobilisering fikk tyskerne god tid til å tømme alle våre depoter og andre lager for alt vi hadde av bekledning, utrustning og bevegning for vår hær. Nå mangler vi alt.

Vi har en felles grense mot Russland på antagelig 20 mil. På sin side av grensen kan russerne samle alle de tropper og alt det krigsmateriell de ønsker.

Russerne har allerede ferdig 2 000 undervannsbåter og andre båter, som skal anvendes i Atlanterhavet og Nordsjøen m. fl. steder. Selv har de ingen isfrie havner, men på norskekysten finner man dem.

Når det passer russerne kan de ta Norge i et glefs, da vi intet har å stå imot med til hjelpen engang kommer. Hvis det forsøkes å få russerne ut igjen, så er det håpløst, og det vil føre til at alle byer bombes i grus og vi blir deportert til Russland i likhet med så mange andre småstater, som russerne har tatt seg av.

Selv om vi unngår denne forferdelige skjebne så ser det også ellers nokså håpløst ut. Vår forsvarsberedskap og vår økonomi er undergravet. Landet er nedsøkt i gjeld, så når denne skal betales om kun avdragsvis, så blir det neppe noe igjen til alderdomspensjoner og trygder.

Major Langeland skriver i sin bok («Dømmer ikke»): «Det må dog være en grense for det lavmål av forstand vi venter å finne hos ledende menn.»

Flere av de nåværende makthaveres sønner og nærmeste familie er anbrakt i våre legasjoner i utlandet til fortrenghet for bedre kvalifiserte. — Flere av disse stillinger mener man er overflødige. — Videre har 7 fylkesmenn med partiboka som til dels oppveier manglende kvalifikasjoner, blitt fylkesmenn. Hertil kommer en hel del andre ansettelser i viktige embeter hvor bedre kvalifiserte søkere ble forbigått, da de ikke hadde sørget for å skaffe seg partiboka. Rådmann Hartmann og ordf. Trygve Nilsen i Oslo hjalp tyskerne med 200 mann på Fornebo mens vi var i krig med tyskerne, så tyskerne ble i stand til å bombe våre gutter, som var så slemme mot tyskerne. Guttene skjøt ned hundrevis tyskere daglig. — Straffelovens § 86 bestemmer fengsel inntil på livstid for den som bistår fienden, som vi er i krig med, men justisministeren må ha glemt denne paragraf, for Hartmann ble for god nasjonal holdning dekorert og fikk plass ved Kongens rådsbord, og Nilsen ble forfremmet til Rådmann i Oslo.

Ordfører Sjaanes, Trondheim, hjalp samtidig tyskerne med hele 2000 mann til å lage flyplass på Vernes — likeledes for å bombe våre avdelinger, som holdt på å gjøre kål på tyskerne. Tyskerne hadde som nevnt altfor små styrker og disse minket støgt for hver gang de kom for nær de norske blinkskyttene. Da en hel del av våre gutter var falt måtte de gjenlevende gi opp. Også i dette tilfelle lot justisminister Gundersen vår straffelov sove og utnevnte Sjaanes til fylkesmann for denne sin utmerkede nasjonale holdning.

I disse for landet så vanskelige og farlige tider må det være en forbrytelse mot fedrelandet å sende de menn til Stortinget, som ved sine handlinger har vist at de ikke på langt nær har rukket opp til dette lavmål av (politisk) forstand som man må fordre av menn i Storting og regjering.

Med min 70 års erfaring som lønsmottaker mener jeg å kunne si til arbeiderne at dette valgår bør man ikke la seg luge full med fagre løfter, som aldri blir holdt. Skal man ha ringeste håp om å reddet landet etter at disse politiske undermålere så grundig har ødelagt det, så må denne gang sendes de dyktigste, mest praktiske menn vi har. Det må sendes menn som har vilje og evne til å reise landet igjen. Send for all del ikke menn som bare tenker på egen bate og gir pokker i landet og dets folk.

Oslo, september 1949.

O. Hedalen.